

subterfugium omne tolleretur Vorstio, qui unionem duarum in Christo naturarum constituebat in influxu quodam divinæ virtutis in naturam Christi humanam, vel in aliqua divinitatis operatione, &c. Apolog. Exeg. pag. 89. Quæ Hæresis in Nestorio à veteri Ecclesia olim damnata fuit. Videntur, inquit, ex quo indicio? Nempe, quia in terminis non refutarunt Nestorium. At sic tandem videbuntur eodē jure cavisse sedulo ne subterfugium adimerent Eutycheti, Sabellio, Macedonio, & si qui alij olim fuerūt hæresiū patroni, quia nihil ex professo contra eos dixerunt. Ex orco itaq; revocandæ & nominatim damnandæ fuerunt sepultæ jamdudū atq; exoletæ omnes hæreses, ut Confessio Censoribus his placeret. Sed quid mirum suspicacibus his mortalibus aliter satisfieri non posse? Lutherus & Calvinus huius ejusdem suspicionis aculeum effugere non potuerunt, quod vid. Nestorio faverent, quamquam contra eum disertè multa scripserunt; Vide Bellar. Cap. 4. lib. 3. de incarnat. Sed his missis, quomodo tandem videri potuerunt Remonstr. sedulo cavisse ne ita se exprimerent, ut Doctori Vorstio subterfugium omne tolleretur, cum certum sit, D. Vorstium non constituisse cum Nestorio unionem duarum naturarum in Christo in divinæ virtutis influxu, nedum in solo divinæ virtutis influxu. Locus qui ex Apologetica ejus exegefi à Censore citatus est, id adeò clare probat, ut verbum addere opus non sit. Isthic enim id tantum agit, ut probet, non statim laboraturā personalē duarum naturarum in Christo unionem, si divinæ Christi naturæ non tribuatur omnimoda ista de qua ibi disputat, immensitas; Rario est, inquit. Quia forma specifica personalis unionis non consistit, nec statui potest, in sola substantiali naturæ divinæ & humanæ indistantia sive conjunctione. Alioquin enim non modo tota Trinitas (quippe essentialiter ubiq; præsens) verè incarnata esset, sed etiam quilibet homo, immò quælibet bestia, aut planta, deniq; quælibet creatura, licet abjectissima, unionis hypostacticæ revera particeps esset: Aliud itaq; quid necessarium esse dicit, præter istam indistantiā in quo forma specifica unionis istius sita est: Quid a. illud sit, non definit: Sive enim certo nomine exprimat & vocetur vel influxus, vel illapsus arcanus personalitatis τῆ λόγῃ, vel alia aliqua singularis Deitatis operatio, per quam humana Christi natura ad hypostasin τῆ λόγῃ quasi intimè attracta sit, vel extraordinaria quædam Dei dispensatio, ut Tertullianus loquitur, sive dicatur certo nomine exprimi non posse, ut Scholastici pleriq; volunt, id ei perinde est. Unde, quam longè à

A a Nestorio